

1 mei 2022, derde Paaszondag jaar C
Evangelielezing: Johannes 21,1-19

Homilie

Vandaag horen we een stuk uit het laatste hoofdstuk van het Johannesevangelie.

Het verhaal begint heel anders dan de andere verrijzenisverhalen. De verteller laat doorschemeren dat de leerlingen teruggekeerd zijn naar Galilea, naar huis. Ze hebben zoveel van Jezus verwacht: de nieuwe tijd van het rijk van God. Ook al hebben ze nooit precies begrepen wat hij ermee bedoelde. Maar ja, dat is nu verleden tijd, het is allemaal voorbij. En dan ontdekken ze dat het niet allemaal voorbij is. Ze zitten bij elkaar, zo begint het verhaal: uitgeblust en bang. Ze hebben geen idee hoe het verder moet.

De evangelietekst van vandaag vertelt ons, vooral tussen de regels door, van het rouwproces dat Jezus' leerlingen doormaken na zijn dood. **“Ik ga maar weer vissen” zegt Petrus.** Hij is weer thuis en piekert over de voorbije tijd dat hij vrouw en gezin had verlaten om met Jezus mee te gaan. Ik ga vissen, zegt Petrus dan. Er komt wat beweging, een eerste stap in dat proces van rouwverwerking. Petrus neemt het initiatief en de anderen gaan mee. Ze gaan vissen, misschien moet je dat letterlijk nemen, maar wellicht zit er een diepere betekenis in. Het verhaal is te vergelijken met een eerder verhaal, hun roepingsverhaal. Toen waren ze ook aan het vissen, toen vingen ze eerst ook niets. En toen ze na aansporing van Jezus toch doorgingen, haalden ze volle netten met vis binnen. Bij die gelegenheid had Jezus tegen hen gezegd: ik maak mensenvissers van jullie. Dat was hun roeping.

Het lijkt erop dat de leerlingen aarzelend die taak weer oppakken. Maar in het begin gaat het moeizaam: ze vangen niets. Heeft het wel zin om door te gaan? Het haalt toch niets uit. De verteller onderlijnt dat alles nog sterker door te zeggen dat ze 's nachts gingen vissen. Dat is wel de beste tijd om te vissen, maar wellicht bedoelde hij het ook symbolisch. In het hoofd van de leerlingen is alles donker. Ook het meer is vijandig en levert geen vangst. Alsof heel de wereld tegen zit. Maar ze gaan toch door. En dan staat er dat het ochtend werd en de verrezen Jezus oplicht in de morgenzon. Plots stoten ze op een rijke school van vissen. en opeens raken de netten vol. Opeens luisteren veel mensen naar hun boodschap en laten zich dopen.

Opeens zijn ze niet meer een klein groepje zonderlingen maar verzamelt zich een grote groep mensen rond hen. Zij zijn zelf stomverbaasd. En dan realiseren zij zich dat Jezus hier een plaats in heeft, dat hij in en door hen aan het werk is, dat hij leeft in en door hen. En natuurlijk hebben nog wel hun bedenkingen, hun vragen en twijfels.

Het is veelbetekenend dat in de meeste paasverhalen Jezus in eerste instantie niet door zijn vrienden herkend wordt. Denken we maar aan Thomas en aan de Emmaüsgangers. Het is allemaal ook niet zo duidelijk als ze wel zouden willen. Ook in het verhaal van vandaag komt dat spanningsveld tot uiting: de spanning van: hij is er en hij is er niet. Ze voelen zijn kracht maar ze zien hem niet. Soortgelijke ervaring hoor je meer van mensen die een rouwproces doormaken na de dood van een dierbare. Ze hebben vaak het gevoel dat de dode, ongrijpbaar weliswaar, toch bij hen is.

Het evangelieverhaal van vandaag heeft nog een interessant element. **Er wordt verteld dat Jezus er aan de oever staat met brood en vis.** Dat doet ons denken aan het verhaal van de broodvermenigvuldiging dat hij met een paar broden en vissen een hele menigte liet eten. Dat doet ons denken aan het breken en delen van het brood bij het laatste avondmaal. De eerste christenen vierden dat teken ook regelmatig. Op dat ogenblik gebeurt iets bijzonder in het verhaal. Niet Petrus maar de geliefde leerling **Johannes** herkent Jezus en zegt: “Het is de Heer”. Ik denk dat hier de sleutel van het verhaal moet gezocht worden. Ook wij hebben het soms wel wat moeilijk om te herkennen dat Jezus werkelijk aanwezig is in ons leven. Het

was Johannes, de leerling van wie Jezus veel hield en die veel hield van Jezus, die Hem het eerst herkende. Wie liefheeft, ziet méér!

Niet iedereen ziet het... dat in onze wereld van vandaag Jezus aanwezig en werkzaam is.

- Niet iedereen ziet het dat het Jezus is die ons aanspreekt op onze talenten als we gevraagd worden om een taak op te nemen op ons werk, in onze club, in onze parochie
- Niet iedereen ziet het dat het Jezus is die ons aanspoort tot overleg en vrede, wanneer er oorlog is in Oekraïne, Syrië, en zovele plaatsen in de wereld
- Niet iedereen ziet, dat het Jezus is die vergeeft, wanneer iemand in een familie een stap van verzoening durft zetten om een oude familieruzie te doorbreken.

Vaak hebben we een extra duwtje in de rug nodig om een engagement op te nemen. We hebben iemand nodig die in ons talent, onze ervaring gelooft. We hebben iemand nodig die ons over de streep trekt om samen iets te ondernemen. Jezus' levende aanwezigheid herkennen wij als we kijken met de ogen van ons hart, met de ogen van de liefde.

In juni besluiten we het driejarig project rond de Handelingen met een pinksterevenement in onze stad. Tien jaar geleden was er een jubileumprogramma in Antwerpen met als motto 'Kerk onder stroom'. Onze bisschop Johan Bonny schreef toen een visietekst van en voor het bisdom met de titel 'Een houtskoolvuur met vis erop en brood.'

In zijn epiloog schreef hij toen: het is tijd om wakker te worden, het ontbijt staat klaar en een nieuwe dagtaak wacht ons. Zoals het voor de vissers aan het eer van Tiberias allemaal opnieuw begon, zo mogen wij alle dagen opnieuw vanuit de blijde boodschap getuigen voor de hele samenleving. Tien jaar later geldt dit nog steeds.

De meeste mensen herkennen een vogel aan zijn lied, de bomen aan hun bladeren, de gewassen aan hun vruchten, de seizoenen aan hun kleuren en een vriend aan zijn stap of zijn stem.

De Verrezen Heer kunnen we elke dag opnieuw ontdekken in elkaar.

Ria Toelen